

РЕШЕНИЕ

№ 754

гр. София, 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-Г, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Калина В. Станчева Въззивно гражданско дело № 20211100513491 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 435 от ГПК.

Образувано е по частна жалба с вх.№ 97614/30.09.2021 г. на третите лица Р. К. С. с ЕГН: ***** и Т. К. С. с ЕГН: ***** срещу отказ на ЧСИ М.П. с рег. № 851 и район на действие – СГС, за заличаване на възбрана, наложена върху 1/6 ид.ч. от недвижим имот – апартамент № 94, представляващ самостоятелен обект с идентификатор № 10135.2553.87.1.91 с адрес на имота: гр. Варна, ул. „Подвис“, бл. **** с площ от 79.89 кв.м. по изпълнително дело № 20148510402482 с длъжник К. К. С. с ЕГН: *****, и длъжник ЕТ „С. К. С.“ с ЕИК: ****, и взыскател „О.м.к.“ ООД с ЕИК: ****, обективиран в разпореждане от 08.09.2021 г., поради липса на изискуемите предпоставки за заличаване на възбраната. Предвид горното претендира се отмяна на незаконосъобразните действия на ЧСИ, изразяващи се в налагане на процесната възбрана, и вдигане на същата понеже е неправомерно наложена. В съдебно заседание третите лица поддържат жалбата си чрез процесуалния си представител - адв. В..

Ответниците по жалбата и длъжници в изпълнителното производство К. К. С. и „С. К. С.“ ЕООД не са подали възражение в законоустановения срок по чл. 436, ал. 2 ГПК. В открито съдебно заседание, проведено на 10.02.2023 г., длъжникът К. К. С., редовно призован, не се явява и не изпраща свой процесуален представител, а длъжникът „С. К. С.“ ЕООД, редовно призован при условията на чл. 50, ал. 4 ГПК, не изпраща процесуален представител.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК не е подадено възражение от взыскателя в изпълнителното производство „О.м.к.“ ООД. В открито съдебно заседание, проведено на 10.02.2023 г., взыскателят, редовно призован при условията на чл. 50, ал. 4 ГПК, не изпраща процесуален представител.

Съдебният изпълнител е изложил мотиви, съгласно разпоредбата на чл. 436, ал. 3 ГПК. Счита жалбата за неоснователна по съображения, че жалбоподателите дори не са повдигнали фактическо твърдение, че същите са упражнявали владение върху процесния имот към момента на налагане на възбраната. Оттам извежда, че жалбата е недопустима. Отделно, счита, че частната жалба следва да се остави без уважение, понеже не е доказано фактическото състояние, а именно жалбоподателите да са упражнявали владение.

Настоящият състав на съда, като обсъди доводите на страните и материалите по изпълнителното дело, намира от фактическа страна следното:

На 23.10.2014 г. е образувано е изпълнително дело № 24892/2014 г. по описа на ЧСИ М.П., с рег. № 851 в КЧСИ, район на действие СГС, по молба на „О.м.к.“ ООД и въз основа на изпълнителен лист от 16.10.2014 г. и заповед за незабавно изпълнение от 07.10.2014 г., издадени по ч.гр.д. № 12478/2014 г., 18-ти състав на Варненския районен съд, по силата на които К. К. С. и „С. К. С.“ ЕООД са осъдени за заплатят солидарно на „О.м.к.“ ООД сумите, както следва: 38 921,32 лева (тридесет и осем хиляди деветстотин двадесет и един лева и тридесет и две стотинки) – главница, ведно със законната лихва върху нея, считано от 06.10.2014 г. до окончателното изплащане на вземането, 778,43 лева (седемстотин седемдесет и осем лева и четиридесет и три стотинки) – държавна такса по делото, както и 1 500 лева (хиляда и петстотин лева) – разноски за адвокатско възнаграждение.

Покана за доброволно изпълнение е връчена както на К. К. С., така и на другия длъжник - „С. К. С.“ ЕООД, и двете получени на 27.10.2014 г.

На 20.11.2014 г. е наложена възбрана върху 1/6 идеална част от поземлен имот с идентификатор № 10135.2553.87.1.94, находящ се в гр. Варна, район „Аспарухово“, бл. № ****, ап. № 94.

От справка в Кадастъра и Имотния Регистър на България се установява, че процесният недвижим имот, върху който е наложена възбрана, е придобит по наследство от К. К. С., Р. Г. С. и Н. К. С., от общия им наследодател К.Н. С..

Не се спори по делото и се установява от данните по приложеното в заверено копие изпълнително дело, в това число справка от Агенцията по вписванията, Служба по вписванията, Имотен регистър, че към 20.11.2014 г. /налагане на възбраната върху процесния недвижим имот/ по отношение на имота не е налице вписване на саморъчно завещание на починалия К.Н. С..

Пред СГС са събрани свидетелските показания на поискания от страна на жалбоподателите свидетел К.Н.Ц., майка на жалбоподателите Р. К. С. и Т. К. С.. В разказа си свидетелят сочи, че децата ѝ са наследили апартамента от баба си, която оставила завещание в тяхна полза. Апартаментът се намира в гр. Варна, ул. „Подвис“, бл. № 32. Обяснява, че понастоящем е запозната с обстоятелството, че е наложен заповед от ЧСИ. Когато бабата на децата (майка на бащата на жалбоподателите и свекърва на свидетеля) починала, свидетелят Ц. се консултирала с адвокат по повод оставеното завещание в полза на децата ѝ и така се разбрало, че има останала възбрана върху 1/6 от жилището. Свекърва ѝ живеела до последно в това жилище, преди да умре – на 31.12.2020 г. Според свидетеля, свекърва ѝ не е знаела за наложената възбрана. Жилището е семейно, като в някои години назад е било преотстъпено за ползване от другия син на свекърва ѝ, но по-късно само последната е живяла в него. Разказва, че имали финансови затруднения и затова бабата искала да остави жилището в завещание на своите внуци.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

С влизането в сила на 01.03.2008 г. на новия ГПК обхватът на обжалване действията на съдебния изпълнител е ограничен значително в сравнение с ГПК (отменен), като жалбите са процесуално допустими само в изрично предвидените в процесуалния закон случаи, тоест от лицата, за които законодателят е предвидил легитимация и срещу определени действия на съдебния изпълнител. За едно трето лице е допустимо съгласно чл. 435, ал.4 от ГПК същото да обжалва действията на ЧСИ по насочване на изпълнението върху вещи, които в деня на запора, възбраната или предаването, се намират във владение на това трето лице.

Безспорно е, че жалбоподателите са трети лица за изпълнителното дело, както и не се спори, че те са във владение на имота. Съдът намира, че в случая твърдените незаконосъобразни действия на ЧСИ - налагане на възбрана представляват именно действия по насочване на изпълнението върху процесния имот и са предмет на допустимо обжалване.

Съгласно чл. 435, ал. 4 от ГПК трето лице може да обжалва насочването на изпълнението чрез опис, възбрана и насрочване на публична продажба срещу имот, който се владее от това трето лице, като изречение второ постановява, че жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собствена на длъжника при налагането на запора или възбраната.

В случая видно от справка от Службата по вписванията, възбраната върху процесния имот е наложена на 20.11.2014 г. Към този момент по партидата на имота не е вписана никаква претенция на жалбоподателите спрямо имота, включително собственоръчно завещание, на което те се позовават, което е съставено от баба им Р. Г. С. и е открито на 27.05.2021 г. Следователно от реда на вписванията на актовете в Службата по вписванията е видно, че като собственик на имота към деня на вписване на възбраната върху същия, по партидата е бил вписан само нотариалния акт, легитимиращ К. К. С. като собственик на имота и нотариалния акт за учредяване на ипотека върху този имот, т.е. откъм противопоставимост на трети лица, каквълто безспорно е кредиторът – вискател „О.м.к.“ ООД и съдебния изпълнител, като собственик на имота към деня на възбраната се легитимира само и единствено длъжникът - К. К. С..

Възбраната на недвижим имот, наложена в хода на образувано производство по индивидуално принудително изпълнение по чл. 451 ГПК и чл. 452, ал. 2 ГПК, е акт от категория на тези, за които по закон е предвидено вписване - арг. чл. 4, б. „л“ ПВп. Наложена в изпълнението възбрана се вписва въз основа на властнически акт на компетентно длъжностно лице и не се погасява. Вписването на възбрана има за цел да се даде гласност на подлежащите на вписване актове по начина, предвиден в ПВп.

Възбраната, наложена в изпълнителното производство по чл. 449, ал. 2 ГПК, има за цел да препятства длъжника при насочено принудително изпълнение по отношение на негов недвижим имот, да извърши действия, с които да осуети или затрудни удовлетворяване вземането на вискателя-кредитор. Наложена възбраната винаги има един и същ ефект. Тя цели да запази недвижимите имоти на длъжника в неговия патримониум и да осигури ефективната реализация на установеното със сила на пресъдено нещо, изпълнителна сила или конститутивно действие имуществено право на кредитора (вискател), чрез установената от законодателя с разпоредбата на чл. 453 ГПК непротипоставимост на последвало наложената възбрана разпореждане

или учредяването на вещни права, извършени от собственика на имота. С вписване на възбраната последващите разпореждания на длъжника с възбранения имот са непротивопоставими на вискателя и присъединените кредитори. На тях са непротивопоставими и претенциите на трети лица към възбранения имот, ако исковите молби, с които тези претенции са заявени пред съд, подлежат на вписване, но не са вписани преди вписване на възбраната.

В светлината на конкретния случай, настоящия състав на съда приема, както се отбелязва по-горе, че към момента на налагане на възбраната като собственик на имота съобразно вписаното в Службата по вписванията се легитимира единствено длъжникът К. К. С., като към този момент няма дори индиция, че има спор за собственост върху имота. На вискателя и на присъединилите се кредитори не могат да се противопоставят прехвърлянето и учредяването на вещни права, които не са били вписани преди възбраната /в този смисъл и задължителната съдебна практика, обективирана в ТР № 1 от 10.07.2017 г. по т.д. № 1/2015 г. на ОСГТК, на ВКС/.

По тези съображения се налага извод, че обжалваният отказ на съдебния изпълнител е законосъобразен, а подадена частна жалба – неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

Разноски на жалбоподателите не се дължат с оглед изхода от спора, а останалите страни не са направили искания в тази посока.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба с вх. № 97614/30.09.2021 г. на третите лица Р. К. С. и Т. К. С., срещу отказ на ЧСИ М.П. с рег. № 851, за заличаване на възбрана, наложена върху 1/6 ид.ч. от недвижим имот – апартамент № 94, представляващ самостоятелен обект с идентификатор № 10135.2553.87.1.91, с адрес: гр. Варна, ул. „Подвис“, бл. ****, с площ от 79.89 кв.м., по изпълнително дело № 20148510402482 с длъжник К. К. С. и длъжник ЕТ „С. К. С.“ и вискател „О.м.к.“ ООД, обективиран в разпореждане от 08.09.2021 г.

Решението съгласно чл. 437, ал.4 от ГПК не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____